Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціскаиьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 162. Недѣля 21 Липня (2 Серпня) 1891. Рôкъ I.

Голосъ о сегорôчнôй дебатѣ буджетовôй.

„Правда“ мѣсячникъ заступаючій вѣрно руску справу и спріяючіи щиро мирному сожитю обохъ народôвъ въ нашôмъ краю, пише про сегорôчну дебату буджетову такъ: „Сегорôчна дебата буджетова вельми важна именно для Русинôвъ. Давнѣйшѝ заступники руского народу въ Радѣ державнôй не мали по бôльшôй части яснои програмы, выразно вытыченои меты, або голосили неразъ баламутнѝ погляды про справы и потребы Русинôвъ, про рускій народъ (якъ н. пр. крил. Павликôвъ, Наумовичь, гофратъ Ковальскій и д. и.). Такимъ способомъ не тôлько не проясньовались и такъ вже мрачнѝ погляды поодинокихъ партій парляментарныхъ и австрійского правлѣня на рускій народъ, его побытъ и потребы, а навпаки затемнювали ся, забаламучували ся. Сѝ баламутнѝ информаціи про рускіи народъ, его політичнѝ, національнѝ и культурнѝ змаганя и потребы, се невыразне и неясне становище давнѣйшихъ заступникôвъ руского народу, ихъ переважно неґативна політика, що не рахувала ся зъ фактичными, реальными даными — не могли выйти въ користь рускому народови, дарма, що число давнѣйшихъ заступникôвъ було неразъ въ двоє бôльше, якъ число новыхъ заступникôвъ. Новѝ заступники опинились задля тыхъ обставинъ въ нелегкôмъ становищи (тымъ бôльше, що число ихъ невеличке), они мусѣли політичну акцію починати зъ кôнця, мусѣли цѣлому свѣтови прояснити историчный розвитокъ и сучасне становище руского народу, вказати мету, до якои, и дорогу, якою бажають ити та выявити свою політично національну и культурну проґраму.

Задля сего призначивъ рускій клюбъ яко бесѣдникôвъ п Романчука (въ ґенеральнôй дебатѣ буджетовôй), п. Барвѣньского (въ специяльнôй дебатѣ надъ етатомъ міністерства просвѣты), п. Пôдляшецкого (въ специяльнôй дебатѣ надъ етатомъ мін. справедливости). Окрôмъ того мавъ ще въ справахъ суспôльно-економічныхъ промовити п. Телѣшевскій (одначе задля тяжкои недуги въ родинѣ не мôгъ пôдъ ту пору явити ся въ палатѣ).

Рѣчь п. Романчука, акъ того й вымагала цѣха ґенеральнои дебаты, була въ повнôмъ значѣню слова — політична и обняла загальнѝ идеѣ сучаснои національнои політики рускои. Сю рѣчь выслухали и симпатично приняли всѣ парляментарнѝ ґрупы и она зробила въ палатѣ сильне вражѣнє, коли н. пр. давнѝ бесѣдники рускѝ промовляли неразъ передъ пустыми лавками. Вся австрійска праса заговорила зъ признанємъ про рѣчь п. Романчука и проголошене въ нѣй становище руского народу. И супроти правлѣня и супроти другои народности въ нашôмъ краю — Полякôвъ, поставлене становище Русинôвъ въ тôй рѣчи ясно и дефінітивно, забезпечена свобода політичнои акціи, такъ що оба сѝ чинники, зъ якими Русины мусять рахувати ся въ політичнôмъ житю, можуть ясно бачити основы, на якихъ може скласти ся modus vivendi въ краю и державѣ.

Поставлене специяльныхъ потребъ и домаганъ руского народу на поли просвѣтнôмъ и судовôмъ приняли на себе въ специяльнôй дебатѣ пп. Барвѣньскій и Пôдляшецкій.

П. Барвѣньскій подавъ у своѣй рѣчи загальный образъ просвѣты въ Галичинѣ зъ усѣма ей хибами и недостачами, а опôсля высказавъ найпильнѣйшѝ потребы задля просвѣтного розвитку руского народу въ Галичинѣ и Буковинѣ. Потребы сѝ мотивувавъ бесѣдникъ не тôлько зъ педаґоґічного становища, але вказавъ такожъ и на те, що політичне становище руского народу, доси за мало зрозумѣле для правлѣня, вымагає конечно, щобъ зъ цѣлою енерґією пôдперти культурный розвитокъ Русинôвъ въ Галичинѣ и Буковинѣ. Именно вымагавъ п. Барвѣньскій, щобъ въ университетѣ львôвскôмъ основано катедру исторіи Украины-Руси, щобъ на правничôмъ выдѣлѣ обсаджено рускими доцентами катедры австрійскои процедуры и цивільного права, та щобъ правникôвъ надѣлювано пôдмогами зъ фондôвъ державныхъ и такимъ дѣломъ приспособлювано рускихъ доцентôвъ. Окрôмъ того высказавъ бесѣдникъ потребу основаня поки що ще однои рускои ґимназіи у всхôднôй Галичинѣ и въ Черновцяхъ (для Буковинскихъ Русинôвъ), клясы приготовляючои при рускихъ паралельках ґимназіяльныхъ въ Перемышли, повного зъутраквізованя семінаріи учительскихъ и основаня, покищо, однои семінаріи зъ рускимъ характеромъ у всхôднôй Галичинѣ, та доповненя рускихъ школъ вправъ на бôльшеклясовѝ при семінаріяхъ учительскихъ въ Тернополи и въ Станіславовѣ.

П. Пôдляшецкій высказавъ въ специяльнôй дебатѣ надъ етатомъ міністерства справедливости хибы судôвництва въ Галичинѣ и потребу нового кодексу цивільного права, а вôдтакъ вымагавъ, щобъ міністеръ справедливости пригадавъ пôдвластнымъ судамъ: щобъ на рускѝ поданя вôдповѣдали рускою мовою, щобъ протоколы зъ рускими сторонами при переслухуваню списували по руски, щобъ судовѝ розправы зъ рускими сторонами вôдбували ся въ рускôй мовѣ, и щобъ въ рускѝ свята не вызначувано судовыхъ речинцѣвъ и розправъ.

Такимъ дѣломъ прилюдно показали рускѝ послы, що не зрѣкають ся правъ руского народу а бажають ихъ здобувати въ порозумѣню и зъ пôдмогою заступникôвъ другои краєвои народности — польскои и симъ заявили они прилюдно політику вôльнои руки и супроти

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ
ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше).

— *Yes, father!* [1]) — вôдповѣвъ хлопець по анґлійски.

— И на груди, Вілємъ, и на груди!

— *Yes father!*

Старого пана зачавъ такъ дуже гризти дымъ въ очи, що очи зайшли ему якъ бы скломъ. И заразъ почавъ гнѣвати ся:

— Розумѣє хлопчиско по польски, але волить по анґлійски говорити. Такъ вже мусить бути. Що ту паде, се для давныхъ пороґôвъ страчене. Вілємъ, иди скажи сестрѣ, що будемо мати гостѣ на обѣдъ и на нôчь.

Хлопець побѣгъ скоро. Старый панъ задумавъ ся и мовчавъ довго; потôмъ зачавъ говорити, якъ бы до себе:

— Хочь бы и выслати ихъ назадъ до краю, то богато коштує, а притôмъ по що имъ вертати? Спродали, що мали; пôдуть зъ торбами. Въ служобѣ Богъ знає, що сталось бы зъ дѣвчиною. Коли вы вже ту, то треба ще пошукати роботы. Выслати ихъ до якои слободы, пôде дѣвчина якъ стôи замужь. Дороблять ся обоє, схотять вернути, то и старого заберуть.

А потôмъ звернувъ ся вже просто до Лавра:

— Чувъ ты о тутешныхъ нашихъ слободахъ?

— Нѣ, вельможный пане.

— Люде! и якъ вы ту пускаєтесь! Бôйтесь Бога! Годѣ-жь вамъ всѣмъ гинути! Въ Чікаґо такихъ, якъ ты, зъ двайцять тысячѣвъ, въ Мільвокі такъ само, въ Дефроа досыть богато, въ Буфальо такожъ. Працюють по фабрикахъ, але хлопови найлѣпше на поли. Выслати бы васъ до Радома, до Иліноа, гмъ, тамъ вже о ґрунтъ трудно. Закладають якійсь новый Познань въ степахъ Небраски, але то далеко. Желѣзниця дорого коштує. „Дѣва Марія“ въ Тексасѣ такожъ далеко. До Боровины було бы найлѣпше, тымъ бôльше, що можу вамъ дати білети за дармо, а що въ руку дамъ, то сховаєте на господарство.

Задумавъ ся ще бôльше.

— Слухай, старый, — обôзвавъ ся наразъ. — Закладають теперь нову слободу въ Арканзасъ. Єсть то край гарный и теплый, а земля майже пуста. Тамъ ґрунту зъ лѣсомъ возьмешь 160 морґôвъ вôдъ правительства за дармо, а вôдъ зелѣзницѣ за малу заплату, — розумѣєшь? Дамъ тобѣ на господарство и білеты на зелѣзницю, бо мало. Поѣдете до мѣста Літль-Ракъ, потôмъ треба буде возомъ. Тамъ найдете и иншихъ, що зъ вами поѣдуть. Впрочôмъ дамъ вамъ листы. Хочу вамъ помогти, бо я вашъ братъ; але твоеи дѣвчины сто разôвъ бôльше менѣ жаль, якъ тебе. Розумѣєшь! Дякуйте Богу, що мене стрѣтили.

Ту голосъ его ставъ зовсѣмъ нѣжнимъ:

— Слухай, дитино, — сказавъ до Марисѣ — отсе маєшь мою карту. Сховай ѣй добре! Якъ коли тебе бѣда притисне, якъ зостанешь сама на свѣтѣ и безъ опѣки, то мене пошукай. Ты бѣдна дитина и добра. Якъ бы я померъ, то Віліямъ тобою займе ся. Не згуби картки! А теперь ходѣть до мене.

По дорозѣ купивъ имъ бѣля и вкôнци запровадивъ до себе и погостивъ. Бувъ то цѣлый дôмъ добрыхъ людей, бо и Віліємъ и его сестра Дженні заняли ся ними, якъ своякамн. Панъ Вілємъ обходивъ ся навѣть зъ Марисею якъ зъ якою *леді*, [1]) чого она дуже встыдалась. Вечеромъ до панны Дженні прийшло кôлька молодыхъ товаришокъ зъ гривками на чолахъ, одягненыхъ гарно и добрыхъ. Они взяли мѣжь себе Марисю, дивували ся, що така блѣда, що така красна, що

---

[1]) Такъ, батьку!

[1]) Леді - панѣ.

того выводы радикальныхъ и москвофільскихъ орґановъ, начебъ то рускій послы були звязаній якимись умовами, для руского народу некористными, показали ся нѣкчемными выдумками. Се обєктивне и розважне становище, яке заняли рускій послы въ Радѣ державнôй, вкладає теперь на польску бôльшôсть галицкого сойму великій обовязокъ: повести справу руску на сю дорогу обєктивнои и розважнои політики, полагодити потребы руского народу, котрі входять въ компетенцію сойму и тымъ положити несхитній пôдвалины до мирного житя и спôльнои працѣ для добра обохъ народôвъ руского и польского, для добра краю и державы. Таке полагодженє справы рускои змѣнилобъ не тôлько вôдносины мѣжь Русинами и Поляками въ Галичинѣ, не тôлько выйшлобъ въ користь нашого краю, але конечно мусѣлобъ се зробити великій вплывъ и на бôльшій частины обохъ народôвъ, поселеній за границями австрійскои державы, мусѣлобъ вплинути и на заграничну політику, на полагодженє всхôдного пытаня. Мы вже не разъ на то вказували, що Галичина — се точка Архімедова задля справы рускои и польскои и сподѣваємо ся, що знайдуть ся люде, котрі се зрозумѣють и якъ слѣдъ оцѣнять."

Россія и Абессінія.

Ще 14 цвѣтня с. р. выбралась була зъ Россіи пôдъ проводомъ россійского офіцира Машкова експедиція до Абессіи. Експедиціи сѣй надано тогды имя „науковои" хочь въ складъ єи входили крôмъ самого Машкова, ще єго молоденькій братъ, не вôдзначившій ся доси нѣчимъ въ наупѣ, оденъ зовсѣмъ не образованый Чорногорецъ Златишанинъ, оденъ монахъ, оденъ паламарь и оденъ стрѣлець. Довго не було нѣчого чути про ту експедицію ажь теперь принесли вѣсть о нѣй анґлійскій ґазеты. Анґлія слѣдить пильно всѣ рухи свого противника, то и рѣчь природна, що вѣсти про ту експедицію не суть безинтересовній. „Times" доносить о нѣй теперь такъ:

Въ цѣлôй сѣй експедиціи треба мати двѣ точки на увазѣ: разъ, що Машковъ зыскавъ собѣ покровительство самого царя, а вôдтакъ, що правительство французке давало єго експедиціи черезъ свою кольонію Обокъ всяку можливу помôчь. Цѣлею тои експедиціи єсть забезпечити въ Абессініи вплывъ россійскій такъ, щобы край сей въ будучôй войнѣ Россіи зъ Анґлією можна въ той способъ выкористати, якъ то свого часу выкористала Анґлія Поляковъ и Черкесôвъ противъ Россіи. Абессінія має стати ся пôдвластною державою Россіи. Плянъ сей повставъ въ головѣ Машкова и єго пôдпиравъ міністеръ войны Ванновскій. По першôй експедиціи Машкова настала була въ Петербурзѣ велика радôсть, царь — рѣчь доси нечувана — принимавъ на авдієнціи звычайного лейтенанта и надѣливъ єго ордеромъ св. Володиміра зъ мечами. Рѣчь природна, що другу експедицію Машкова пôдпирано тымъ бôльше. Мін. Ґірсъ вôднѣсъ ся бувъ урядово до французкихъ властей зъ просьбою, щобы они давали Машкову всяку помôчь. Власти французкій поспѣшились вповнѣ вдоволити бажаня россійского міністра.

Згадана ґазета доносить дальше, що Россія зовсѣмъ не думає взяти заразъ Абессінію пôдъ свôй протекторатъ, лишь хоче єи поволи до себе привязати, якъ то робила черезъ пять лѣтъ зъ Сербією. Въ Россіи суть того погляду, що неґусъ стане зъ часомъ посылати абессіньску молодѣжь до россійскихъ шкôлъ военныхъ, що покличе собѣ зъ россійскои арміи инструкторôвъ, та що позволить заложити россійскій банкъ. Зато оголосили бы россійскій дипльомати въ вôдповѣднôй порѣ свѣтови, що Абессінія сягала давнѣйше ажь до Свакима и Хартума а король Теодоръ мавъ навѣть претенсію до Єгипту. Франція одушевлена симъ пляномъ россійскимъ. Єсть надѣя, що Франція буде пôдпирати вôдобранє Єгипту. Въ самôмъ дѣлѣ розпочала вже Франція зъ Обока дипльоматичній переговоры зъ королемъ Мениликомъ противъ Италіянцѣвъ. Кореспондентъ *Times-a* пише дословно: „Можу позитивно сказати, що недавно вôдбували ся важній переговоры межи репрезентантомъ французкои републики въ Обоку а королемъ Мениликомъ, чи лише устно, чи такожь письменно, все одно, а що заразъ по тыхъ представленяхъ настала змѣна въ становищу Менелика супротивъ Италіи".

Пляны Машкова въ Абессініи представляє *Times*: Машковъ хоче насамперѣдъ достати ся до Анкоберу а зъ вôдтамъ до Антото до короля Менелика, котрому несе золоту печатку королевску. Зъ вôдтамъ хоче вôнъ перейти надъ синій Ніль до краю Ґаллясôвъ и до Судану. Головною єго цѣлею єсть порозумѣти ся зъ духовеньствомъ а до того достававъ вôнъ поручаючій письма вôдъ коптійского патріярха въ Карѣ до найвысшого церковного достойника „абуна" въ Абессініи. Характеристичнымъ фактомъ для сей місіи єсть, що Машковъ заразъ въ Каирѣ оголосивъ, що россійска вѣра а абессіньска то одна, хочь абессіньска вѣра мимо того, що єсть въ основѣ христіяньска, має въ собѣ богато жидôвскихъ обрядôвъ: у Абессинцѣвъ святкує ся субота а не недѣля, обходить ся отже сабатъ, єсть обрядъ обрѣзаня и вызначено, котрі стравы можна ѣсти, а котрі нѣ. Мимо того выробивъ собѣ россійскій монахъ Тихонъ у понтійского патріарха письмо до „абуны", щобы ему вôльно було правити въ абессіньскихъ церквахъ богослуженє такъ само, якъ абессіньскимъ священикамъ. Тымъ способомъ має ся после инструкцій Машкова вплынути на Абессінцѣвъ и наклонити ихъ передовсѣмъ до того, щобы они заключили зъ Россією угоду торговельну, та дозволили впроваджувати до себе россійскій товары, зброю, бавовну, горѣвку и т. д. Рôвночасно пôдшептують Французы Менеликови, щобы вôнъ нѣбы то въ оборонѣ христіяньства занявъ побереже и тымъ способомъ спинивъ торговлю невôльниками. Кажуть такожь, що Французы готовій навѣть поробити деякій уступки теріторіяльній въ Обоку, лишь щобы Россія могла крѣпкою ногою станути въ Абессініи. Франція не лишь пôдпирає всякими силами пляны Машкова, але кажуть навѣть, що закимъ ще Машковъ выбравъ ся бувъ до Абессініи, вели ся переговоры межи Антотомъ а Парижомъ и Обокомъ и ажь тогды, коли зъ Парижа наспѣла добра вѣсть, згоджено ся въ Петербурзѣ на місію Машкова и єи затверджено.

Справы краєвій.

(Реґуляція галицкихъ рѣкъ). Міністерство внутрѣшныхъ справъ признало на внесеце ц. к. Намѣстництва для участковои реґуляціи галицкихъ рѣкъ, або для мѣсцевого доповненя тои реґуляціи слѣдуючій сумы зъ фондôвъ державныхъ: *въ Станіславôвщинѣ:* на реґуляцію Днѣстра пôдъ Галичемъ 13.000 зр., пôдъ Єзуполемъ и Маріямполемъ 22.500 зр., пôдъ Суботовомъ, Рôздвянами и Перлôвцями (мѣжь Войниловомъ а Галичемъ) 58.819 зр. до котрыхъ конкуренція має доложити 814 зр. 33 кр. Въ округѣ *низькôмъ*: на реґуляцію Сяну пôдъ Копками 15.441 зр. 66 кр.; пôдъ Козарнею 27.800 зр. 45 кр.; пôдъ Харевичами и Брандвичею 29.689 зр. 91 кр., конкуренція має доложити 419 зр. 38 кр.; пôдъ Новымъ Селомъ и Зарѣчемъ 13.160 зр., конкуренція 36 зр. 35 кр.; пôдъ Гаврилами и Зарѣчемъ 11.305 зр. 35 кр., конкуренція має доложити 274 зр. 5½ кр. Въ округѣ *краковскôмъ*: на реґуляцію Вислы пôдъ Браницями и Прилѣскомъ русецкимъ 15.700 зр., конкуренція 87 зр. 22 кр.; пôдъ Краковомъ и Звиринцемъ 22.412 зр. 50 кр., конкуренція 813 зр.; пôдъ Ґромцемъ 9034 зр. 80 кр., до того громада Ґромець має дати 200 зр.

Переглядъ політичный.

Противъ Молодочехôвъ пôдносять ся чимъ разъ голоснѣйшій протесты за ихъ дотеперѣшну політику и за кокетованє зъ пос.

таке ясне волосє має, що все кланяєсь имъ до нôгъ и по рукахъ ихъ цѣлує, зъ чого дуже смѣяли ся. Старый панъ ходивъ межи молодыми, хитавъ сивою головою, воркотѣвъ а часомъ гнѣвавъ ся. Говоривъ то по анґлійски, то по польски, розмавлявъ зъ Марисею и Лавромъ о далекихъ рôдныхъ сторонахъ, пригадувавъ собѣ, роздумувавъ и вôдъ часу до часу очевидно дымъ зъ циґара гризъ єго въ очи, бо обтиравъ ихъ нишкомъ.

Коли всѣ пôшли спати, Марися не могла вздержатись вôдъ слѣзъ, якъ побачила, що панна Дженні власными руками стелить ѣй лôжко. Ахъ, якій жь то добрі були люде, але що-жь то дивного? Та-же старый панъ бувъ такожь родомъ зпôдъ Познаня.

На третій день Лавро и дѣвчина ѣхали вже до Літль-Ракъ. Хлопъ чувъ сто долярôвъ въ кишени и зовсѣмъ забувъ о обѣдѣ, а Марися чула надъ собою видиму руку Божу и вѣрила, що ся рука не дасть ѣй загинути, що якъ єи вывела зъ недолѣ, такъ и Ивася приведе до Америки, буде о нихъ обоє дбати и позволить имъ вернути до Липинець.

Тымчасомъ мѣста и *фермы* [2]) сельскій миготѣли имъ черезъ вôкна воза. Було ту зовсѣмъ инакше, якъ въ Новôмъ Йорку. Далеко були поля и бôръ и домки, при котрыхъ росли дерева; рôжній зеленій збôжа стелились широко, зовсѣмъ якъ въ Польщи. На сей видъ Лаврови такъ щось розпирало груди, що мавъ охоту кричати: „Гей, гей! вы боры и поля зеленій!" На лукахъ пасли ся череды коровъ и овець; на зрубахъ лѣсныхъ видко було людей зъ сокирами. Потягъ летѣвъ дальше и дальше. Помалу ставала околиця щоразъ менше заселена. Фермы щезали, а край замѣнивъ ся въ широкій, пустый степъ. На нѣмъ вѣтеръ филювавъ травами, а цвѣты миготѣли. Декуды вили ся, мовъ золотій стяжки, дороги вкрытій жовтымъ цвѣтомъ, по котрыхъ колись перейшли возы. Высокій буряны, дѣвины и шишковатій бодаки кивали головами, якъ бы витали подорожныхъ. Орлы колисали ся на широкихъ крилахъ надъ степомъ и быстро вдивлювались въ траву. Потягъ гнавъ впередъ, якъ бы хотѣвъ долетѣти тамъ, де тій степовій просторы зникають зъ очей и зливають ся зъ небомъ. Зъ вôконъ возôвъ видко було цѣлій стада заяцѣвъ и хомяковъ. Часомъ рогата голова оленя замиготѣла надъ травами. Нѣгде не видко нѣ вежѣ костела, нѣ мѣста, нѣ села, нѣ дому, лише стаціи; але межи тыми стаціями и по бокахъ анѣ живого духа. Лавро дививъ ся на те все, крутивъ головою и не мôгъ зрозумѣти, що стôлько „святои" землѣ пусткою стоить.

Минувъ день и нôчь. Рано въѣхали въ боры. Тамъ рослины, грубій якъ рука, пняли ся по деревахъ, обмотували ихъ, а се робило бôръ такъ густымъ, що хиба бий въ него сокирою, якъ въ стѣну. Незнаній птицѣ щебетали въ тôй зеленôй гущавинѣ. Разъ здавало ся Лаврови и Мариси, що въ тôй гущавинѣ побачили якихсь ѣздцѣвъ, зъ перами на головахъ и зъ лицями такъ червоными, якъ выгладжена мѣдь. Якъ побачивъ Лавро тій лѣсы, тій густій степы и пустій боры, тій всѣ незнаній чуда и иншихъ людей, то не мôгъ вкôнци выдержати и сказавъ:

— Марисю!
— Що тату?
— Бачишь?
— Бачу.
— А дивуєшь ся?
— Дивую ся.

Наконець переѣхали рѣку въ троє такъ широку, якъ Варта. О нѣй довѣдались пôзнѣйше, що зве ся Місісіпі. Вже пôзно въ ночи приѣхали до Літль-Ракъ.

Ту мали розпытати ся о дорогу до Боровины.

Покидаємо ихъ въ тôй хвили. Друга часть ихъ бурлакованя за хлѣбомъ вже скôнчилась. Трету мали вôдбути въ лѣсахъ, середъ гуку сокиръ и въ тяжкôй праци слобôдского житя. Чи въ житю тôмъ було менше слѣзъ, терпѣня и недолѣ, дôзнаємось небавомъ.

(Дальше буде.)

[2]) Хуторы.

рашатымъ, котрый якъ бы завзявъ ся шко-дити ческому народови и вести єго въ пôдо-бнѣ. *Hlas Naroda* вказує на розвôдку проф. Масаржика помѣщену въ ґазетцѣ Пернерстор-фера, въ котрôй вôнъ доказує, що знанє нѣ-мецкого языка єсть для Чеховъ конче по-трѣбне. То само доказували давнѣйше и Ста-рочехи а якъ разъ задля того выступали про-тивъ нихъ Молодочехи; теперь же самі такъ кажуть. Молодоческій орґанъ *Velehrad* вже вôдпекуєсь своихъ товаришѣвъ и каже, що Молодочехи скôнчили вже свою ролю полі-тичну.

Ситуація на Угорщинѣ стає через у-перне поступованє опозиціи чимъ разъ гôрша и становище президента міністрôвъ Сапарого стало ся майже безвыхôдне, зовсѣмъ подобне до того, въ якôмъ знаходивъ ся свого часу Тисса, коли опôсля мусѣвъ подати ся до ді-мисіи. *N. fr. Presse* доказує, що колибъ Са-парій мусѣвъ уступити, то настали бы для Угорщины часы пановання опозиційнои мен-шости.

Зъ Вѣдня доносять, що въ Ишлю будуть принимати сербского короля дуже торжественно. Въ честь его вôдбуде ся пиръ и театральне представленє. Вертаючи зъ Ишля стрѣтить ся король зъ своимъ батькомъ въ Зальцбурзѣ.

Льордъ Сальсбері мавъ на пирѣ въ Мен-шонсъ-Гавсъ велику бесѣду політичну, въ котрôй насампередъ сказавъ, що не знає часу, въ котрôмъ бы на поли заграничнои политики було менше трудностей, и колибъ въ европей-скôй политицѣ бувъ бôльшій спокой якъ теперь. Переходячи на поле всхôдной политики сказавъ вôнъ, що Єгиптъ и Болгарія значно поступили въ своѣмъ розвою. Въ Єгиптѣ заслуживъ ся коло того самъ великодушный его володѣтель, въ Болгаріи самъ народъ. Але въ Болгаріи годѣ также поминути и самого князя, бо треба вôддати честь его здôбностямъ и єго одвазѣ въ сповнюваню обовязкôвъ. Въ Бол-гарахъ и въ ей володѣтеляхъ, якихъ они собѣ выбрали, треба видѣти поруку того, що справа всхôдна буде остаточно такъ залагоджена, якъ того сподѣвають ся всѣ, що цѣнять щастє, цивілізацію и поступъ людскости.

Въ анґлійскôмъ войску щоразъ частѣйше проявляєсь неслухняность. Що лишь повер-нули ґрендиры зъ Бермудôвъ, куды ихъ высылали були на кару за упертôсть, а тутъ въ самôмъ Лондонѣ повставъ стрейкъ зъ бата-ліономъ ґвардіи. Ґвардійцямъ за богато було муштры пôдчасъ гостины нѣмецкого цѣсаря, и коли опôсля дали имъ розказъ вымаршу на вправы, двѣ компаніи заперли ся въ касаринахъ и не хотѣли выходити, однакъ офицерамъ удало ся якось погодити ихъ и вытягнути на вправы. Ґвардійцѣ однакъ не хотѣли слу-хати муштры и мусѣли ихъ завести знову до касарень, а 10 зъ нихъ заведено до вязницѣ. Скоро другі о тôмъ довѣдались, заперли ся въ числѣ 90 чоловѣка и рѣшили ся нѣкого до себе не припустити. Власти казали выва-жити дверѣ, вояки почали кидати рôжными предметами крôзь провалену дверь. Ажь прий-шовъ самъ ґенералъ, та выганьбивши ихъ, що они ще гôршѣ нѣжь ґрендиры, однакъ даруе имъ провину, бо доси були завсѣгды порядными людьми, лишь забороняе имъ ве-черныхъ прогульокъ, — утихомиривъ ґвар-дійцѣвъ.

Новинки.

— **Именованя.** Є. Вел. Цѣсарь именувавъ пôдсе-кретаря міністеріяльного, дра Стан. Шляхтовского секрет. въ мініст. скарбу, а пôдсекретареви въ тôмъ міністерствѣ, дрови Августови Енґель-Майнфельденови надавъ титулъ и характеръ секретаря міністеріяльного. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала: Мартина Шаєвского дѣй-стнымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Старомѣй-щинѣ; Кароля Ляйера въ Скалатѣ дѣйстнымъ управи-телемъ 4-клясовои школы въ Пôдволочискахъ.

— **Вôдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь надѣливъ Є. Ексц. п. Намѣстника гр. Бадоніого великимъ хрестомъ ордера св. Леопольда а п. Маршалкови Краєвому кн. Сангушцѣ и предсѣдателеви „кола польского" п. Яворскому надавъ титулы тайныхъ совѣтникôвъ.

— **Нове нещастє градобитя** навѣстило дня 29 с. м. околицю рогатиньску. О 4 ôй годинѣ зъ полудня почали сходитись на чистôмъ небосклонѣ маленькі хма-ры, а за пôвъ годины пустивъ ся зразу густый дощь, вôдтакъ градъ величины волоского орѣха. Черезъ пôвъ годины найкрасші падѣ, крôмъ повыжинаного декуды въ Делинянахъ жита, обернула буря въ нѣвечь. Шибы повыбивані, овочѣ обломлені, ярины вынищені и бо-гато покалѣченыхъ дѣтей. Отсе гаразды хлѣборода!

— **Огнѣ.** Въ селѣ Кропивищу коло Коломыѣ пого-рѣла церковъ деревяна, побита бляхою. Огонь повставъ мабуть зъ недобре погашеныхъ свѣчокъ. Церковь була асе-курована въ „Славіи" на 2.500 зр. и „Славія" выплати-ла комітетови майже цѣлу суму бо 2.450 зр.

— **Заведенє для божевôльныхъ** въ Кульпарковѣ выказує таке число хорыхъ, якого ще доси нѣколи не мало. Пôсля найновѣйшого обчисленя находить ся те-перь въ заведеню 634 хорыхъ.

— **Нечуванє.** Зъ Борислава доносять до Przeglad-у, що въ закопѣ на Волянцѣ, де вôсѣмъ недѣль тому на-задъ згинуло семеро людей, трупôвъ до нинѣ ще зъ вôд-тамъ не выдобуто. Закôпъ той єсть власностію жида Сруля Лібермана.

— **Нещасливый выпадокъ.** На черновецкôмъ двôрци зелѣзничнôмъ пôдчасъ пересуваня возôвъ дня 28 с. м. наѣхала машина на пересувача Ксавера Лисинь-ского, котрый згинувъ въ страшный способъ на мѣсци пôдъ колесами машины. Лисиньскій числивъ 28 лѣтъ, полишивъ жѣнку и дѣти дрôбні. Минувшого року въ такій самый способъ машина зломила єму 2 ребра, однакъ вышшовъ зъ того, а недавно навѣть именували єго кон-дукторомъ, та смерть недопустила єго обняти нову по-саду.

— **Спроневѣреня мытовй** на великі розмѣры дѣялись на Буковинѣ и мабуть ажь теперь настане тамъ ладъ, коли новый директоръ буковиньскои дирекціи фінансовои взявъ ся енерґічно до дѣла. Въ наслѣдокъ выкрытя всѣлякихъ надужить и спроневѣрень суспендо-вано начальника головного уряду мытового въ Чернôв-цяхъ, Кобєрского, и выточено слѣдство противъ него. Въ Сучавѣ засуспендовано инспектора фінансового Шпендлінґа а многихъ стражникôвъ фінансовыхъ звôль-нено вôдъ службы. Начальникъ уряду мытового въ Бо-сапчу напудивъ ся и утѣкъ а вôдтакъ вôдобравъ собѣ житє. При нѣмъ найдено велику суму грошей, котру заразъ забрано. Крôмъ того засуспендовано двохъ ста-рыхъ вже урядникôвъ въ черновецкôмъ головнôмъ уря-дѣ мытовôмъ. Слѣдство выказало, що надужитя и спро-невѣреня дѣялись черезъ перепачковуванє збôжа въ Ру-муніи и черезъ неправильности въ горальняхъ.

Всячина.

— **Цѣкавый случай нервовости.** Въ Берлинѣ вôдогралась сими днями цѣкава и для псіхольоґа дуже интересна сцена. Оногды по полудни всѣли до трамваю двѣ дамы, якъ пôз-нѣйше показало ся, мати и донька. Дамы, зъ котрыхъ молодша була чорно убрана, були зовсѣмъ веселі и розмавляли зъ собою, коли наразъ вôйшовъ до ваґона поліціянтъ и сѣвъ собѣ коло самои доньки на лавку. Въ той хвили настала въ молодôй панѣ незвычайна змѣна. Лице єи змѣнило ся якось дивно, она зблѣдла и почала трясти ся на цѣлôмъ тѣлѣ, а вôдтакъ выбухла корчевымъ плачемъ. Всѣ здивували ся а мати єи, якась панѣ К. при-ступила тогды до поліціянта и попросила єго, щобы вôнъ выйшовъ зъ воза. Поліціянтъ вый-шовъ а панѣ К. оповѣла тогды присутнымъ таку исторію: Може пôвъ року назадъ принѣсъ поліціянтъ єи донцѣ якесь письмо, котрє знай-дено у якогось самоубійника въ парку яко о-динокую єго леґітімацію. То було письмо на-реченого єи доньки, котрый повѣдомивъ єи о своѣмъ самоубійствѣ. Та вѣсть зробила на єи доньку страшне враженє; она достала сильну нервову горячку и довго хорувала а хочь опôсля подужала, то осталось у неи то якесь дивне зъявище, що дуже боить ся поліцій-ского мундура и заразъ достає нервового на-паду. Коли поліціянтъ вôдôйшовъ, панна успо-коила ся знову; она достала була нервового нападу длятого, що сидѣла зъ поліціянтомъ плече объ плече; на дорозѣ, де она могла вôд-вернути лице вôдъ поліціянта и приспѣшити кроки та утѣкати, вôдъ него то напады ті рѣдко проявлялись и були не такъ сильні.

Господарство, промыслъ и торговля.

Рôльничі и лѣсові школы въ Австріи доходили пôсля найновѣйшого выказу міністерства рôльництва зъ кôнцемъ марта с. р. до числа 107 а зъ тыхъ було: академія, 12 середныхъ шкôлъ рôльничихъ и 3 лѣсового господарства, 1 управы вина и садовины, 29 низшихъ шкôлъ рôльничихъ, 29 зимовыхъ шкôлъ сельского господарства, 6 шкôлъ моло-чарства и господарства домового, 5 шкôлъ управы лѣснои, 17 низшихъ заведень науко-выхъ для садовництва и огородництва, управы вина, льну и хмелю и, вкôнци 4 школы пиво-варні и горальничі. Зъ тыхъ шкôлъ суть чотири ново отворені. Въ осени 1891 р. мае ще отво-рити ся школа управы рôлѣ въ Хебѣ. Крôмъ того заходять ся ще коло отвореня такои школы въ Пильзнѣ, одной зимовои школы сельского господарства въ Тѣшинѣ зъ поль-скимъ языкомъ выкладовымъ, одной школы управы рôлѣ въ Угерску коло Стрыя, одной школы сельского господарства въ Земенико коло Задару, а одной школы управы рôлѣ въ Дініано въ Истріи. Зъ ученикôвъ тыхъ шкôлъ скôнчило въ минувшôмъ роцѣ 49 академію, 216 школы середні а 1063 низші школы фахові.

Торгъ збôжемъ.

1 серпня	Львôвъ	Терно-поль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9·40 10·30	9·— 10·—	9·— 10·15	9·50 10·50
Жито	7·25—8·—	7·——7·75	6·75—7·80	7·50—8·25
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17 50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·50 зл.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо

Жито пошукує ся.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 1 серпня. Оба парляментарні клюбы скрайнои лѣвицѣ заявили, що не годять ся на предложенє президента міністрôвъ, щобы прискорити нарады надъ першою частею пра-вительственного предложеня о реформѣ адмі-ністраціи. Партія независима постановила скли-кати въ справѣ реформы адміністраціи велике вѣче народне на день 20 серпня до Буда-пешту.

Сараєво 1 серпня. Зъ вôдси и зъ Моста-ру вôдъѣхали нинѣ зелѣзницею босаньско-гер-цеґовиньскі полки перенесені до монархіи. Вôдъѣздъ вôдбувъ ся середъ громкихъ оклика-кôвъ мешканцѣвъ.

Петербургъ 1 серпня. Пôдчасъ вчераш-ного пиру у официрôвъ вôдъ артілеріи тоасту-вавъ адмір. Жерве въ честь царскои пары, вел. князѣвъ Володимира и Михайла та въ честь російскои арміи желаючи єй, щобы она покрылась новыми лаврами, скоро Богъ по-кличе єи де обороны вôтчины. Жерве дôставъ множество привѣтныхъ письмъ зъ цѣлои Россіи.

Парижъ 1 серпня. Французско-російска дружба вôдбила ся ажь поза горами Епіналю; коли княг. Юрьєвская (Долгорукова) выѣзди-ла зъ Пльомбіє, зробила єй публика велику овацію выкликуючи: „Най жиє Россія!"

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.